

Alice A. Bailey
Djwāl Kṛhul

Åndelig vejledning

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

ÅNDELIG VEJLEDNING

Djwhal Khul
(Alice A. Bailey)

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk

Åndelig vejledning

Af Djwhal Khul
*Fra Alice A. Bailey: Esoteric Psychology II*¹

(Oversættelse: Erik Ansvang)

Spørgsmålet om åndelig vejledning er især vanskeligt, fordi det er baseret på en medfødt, instinktiv, åndelig erkendelse af Gud og Guds plan. Denne indre, instinktive, åndelige reaktion udnyttes i dag af mange velmenende reformatorer, som imidlertid ikke for alvor har beskæftiget sig med emnet eller forstår den ydre reaktion på et subjektivt incitament. I de fleste tilfælde er det de blinde, der leder de blinde. Man kan definere fænomenet "vejledning" som den metode, hvormed et menneske ved hjælp af selvsuggestion bringer sig i en passiv modtagelig tilstand (under dette stadie), og i denne tilstand bliver opmærksom på tilbøjeligheder, stærke drifter, stemmer, klart formulerede befalinger, tilskyndelse til forskellige former for adfærd og karriere, der bør følges, samt almindelige antydninger af aktivitetsområder som "Gud" foreslår den opmærksomme, passivt modtagende person at dyrke. Fra denne tilstand af næsten sublimeret opmærksomhed over for de subjektive områder for væren og tænkning føres mennesket over i en strøm af aktivitet, som kan give tilværelsen en permanent drejning (ofte ganske harmløs og somme tider yderst positiv), eller som kun har en midlertidig virkning, der forsvinder så snart trangen til at reagere er udtømt. Men under alle omstændigheder gives kilden eller oprindelsen til den vejledning det diffuse navn "Gud" – den betragtes som guddommelig og omtales som den "indre Kristus" eller som en åndelig vejledning. Der anvendes mange lignende betegnelser afhængig af, hvilken tankeretning den pågældende tilhører, eller som det er lykkedes at fange dette menneskes opmærksomhed.

¹ *Esoteric Psychology II*, p. 480-493

Man kan se, at denne tendens til subjektiv vejledning af en eller anden art udvikler sig mere og mere, efterhånden som menneskeheden bliver mere subjektivt orienteret, mere bevidst opmærksom på de indre verdener og mere interesseret i meningen med tilværelsen. Det er grunden til, at jeg vil foretage en relativ omhyggelig analyse af de mulige kilder til vejledning, sådan at man i det mindste kan forstå, at hele emnet er større og mere kompliceret, end man troede. Det vil også være klogt at forsikre sig om oprindelsen til den vejledning, der tilbydes, og på den måde med større sikkerhed vide i hvilken retning man føres. Glem ikke, at blind og tankeløs overgivelse til vejledning (som den praktiseres for øjeblikket) i sidste instans forvandler et menneske til en passiv, letpåvirkelig robot. Skulle denne praksis blive almindelig udbredt og de nuværende metoder blive faste vaner, vil menneskeheden miste sit mest guddommelige øje – den frie vilje. Der er imidlertid ingen umiddelbar fare for det, hvis verdens intelligente mænd og kvinder vil tænke dette problem igennem. Der vil også blive inkarneret så mange fremskredne sjæle, at denne fare ikke vil blive en virkelig trussel, og desuden er der i dag alt for mange disciple i verden, hvis stemmer højt og tydeligt taler for det frie valg og den intelligente forståelse af Guds plan.

Det vil måske være en fordel at omtale de forskellige tankeretninger, der tilbyder "vejledning", eller hvis metoder og doktriner tager sigte på at udvikle det indre, lyttende øre, men som ikke er i stand til at oplyse kilderne til vejledningen eller til at skelne mellem de forskellige lyde, stemmer og såkaldte inspirerede anvisninger, som det lyttende øre kan udvikles til at registrere.

De følelsesbetonede mennesker i alle de forskellige kirker og trosretninger er altid tilbøjelige til at finde en flugtvej fra tilværelsens problemer og vanskeligheder ved hele tiden at leve med en fornemmelse af Guds vejledende tilstedeværelse samt med en blind accept af, hvad der generelt kaldes "Guds vilje". At øve sig i at fornemme Guds nærværelse er afgjort et vigtigt og nødvendigt skridt, men man bør forstå, hvad det betyder, og konstant ændre sin oplevelse af dualitet til en oplevelse af identifikation. Guds vilje kan give sig udtryk i, at visse livsbetingelser

og -forhold er påtvunget, og at det ikke er muligt at undslippe. De accepteres, og man gør bogstavelig talt intet for virkelig at forandre eller forbedre (eller måske undgå) forholdene. Skæbnen og situationen fortolkes sådan, at man beslutter sig til at leve roligt og lydigt inden for de afstukne grænser, der ikke kan overskrides. En sindstilstand af underkastelse og følgagtighed udvikles uundgåeligt, og ved at betragte den situation, de befinder sig i, for et udtryk for Guds vilje, bliver de i stand til at udholde alt. I nogle af de mere sublimerede stadier af denne følgagtighed giver det sensitive menneske sin underdanighed *stemme*, men forstår ikke, at stemmen er dets egen. Det betragter stemmen som Guds stemme. For disse mennesker ville forståelse og erkendelse af den store lov om årsag og virkning (der virker fra liv til liv) og fortolkningen af problemerne som en lektie, der skal læres, betyde frigørelse fra passivitet og blind, uintelligent accept. Livet kræver ikke føjelighed og accept. Det kræver, at man skal skelne mellem gode og mindre gode egenskaber, og at man udvikler den kampånd, der skaber orden, forståelse og i sidste instans deltagelse i en nyttig, åndelig aktivitet.

Mennesker, der deltager i aktiviteter inden for de tankeretninger (de har mange navne), der for eksempel kaldes "*Mental Science*", "*New Thought*", "*Christian Science*" og andre, er også tilbøjelige til at glide over i en passiv tilstand baseret på selvsuggestion. Den gentagne bekræftelse af den udtalte, men ikke virkelig erkendte guddommelige kendsgerning, vil efterhånden fremkalde en reaktion fra livets forside, en reaktion, der (selvom den ikke kan kaldes vejledning) ikke desto mindre opfattes som en slags vejledning og udelukker den frie vilje. Dette er en reaktion i stor målestok og forskellig fra den, der er beskrevet ovenfor. Hvor der i det ene tilfælde er en blind accept af en uheldig skæbne, fordi det er Guds vilje, og den vilje derfor må være god og rigtig, gøres der i det andet tilfælde et forsøg på at få det subjektive menneske til at acceptere det omvendte forhold. Det får at vide, at der ikke findes forkerte tilstande, undtagen dem, det selv skaber, og at der ikke findes smerte og heller intet ubehageligt. Det opfordres til at erkende, at det er guddommeligt og arving til evigheden, og at de ulykkelige hændelser er resultatet af dets egen skabende fantasi. Det får at vide at de i virkeligheden slet ikke eksisterer.

I begge tankeretninger læres og lægges der vægt på den sandhed, at skæbnen er udtryk for loven om årsag og virkning, og at mennesket inderst inde er guddommeligt, men i begge tilfælde befinder selve mennesket sig i en passiv position og som *offer* for enten en grusom skæbne eller sin egen guddommelighed. Jeg har nøje overvejet denne formulering, fordi det er mig magtpåliggende at oplyse mine læsere om, at det aldrig har været meningen, at skæbnen skulle gøre mennesket til et hjælpeløst offer for omstændighederne eller til et selvhypnotiseret redskab for en *bekræftet*, men *uudviklet* guddommelighed. Mennesket er udset til at være den intelligente hersker over sin egen skæbne og en bevidst eksponent for sin iboende guddommelighed – den indre Gud.

Desuden har esoterikerne, teosofferne og rosenkreuzerne (særligt i de esoteriske skoler) deres egen forestilling om vejledning. Den har en anden karakter end de to, der er beskrevet oven for, men resultaterne er ikke desto mindre meget de samme, og de reducerer den studerende til én, der bliver vejledt og ofte styret af indbildte stemmer. Ofte påstår organisationens ledere at være i direkte forbindelse med en mester eller hele hierarkiet af mestre, som giver ordrer. Disse ordrer gives videre til organisationens menige medlemmer, og der forventes øjeblikkelig og blind lydighed. I forbindelse med undervisningen, der kaldes esoterisk udvikling, holdes et lignende forhold til mesteren eller Hierarkiet op som mål, og en opfordring til at arbejde eller meditere – og man får aspiranterne til at tro, at de en dag vil høre mesterens stemme, som giver vejledning og fortæller, hvad man skal gøre, og hvordan man skal deltage i forskellige opgaver. Mange af de psykologiske vanskeligheder, der er i esoteriske grupper, kan føres tilbage til denne holdning og til dette forfængelige mål, der er stillet i udsigt.

I lyset af dette kan følgende kendsgerninger ikke gentages for ofte:

1. At målet for al undervisning, der gives i de ægte esoteriske skoler, er at sætte mennesket i bevidst forbindelse med sin egen sjæl og ikke med mesteren.
2. At mesteren og Hierarkiet af mestre kun arbejder på sjælens plan – som sjæle med sjæle.

3. At bevidst reaktion på impulser fra Hierarkiet og den hierarkiske plan afhænger af den sensitivitet, der kan udvikles og gøres permanent i forholdet mellem et menneskes sjæl og dets hjerne *via tænkeevnen*.
4. At følgende punkter bør huskes:
 - a. Når et menneske er bevidst opmærksom på sig selv som en sjæl, kan det komme i forbindelse med andre sjæle.
 - b. Når det bevidst er en discipel, kan det komme i forbindelse med og samarbejde intelligent med andre disciple.
 - c. Når det er en indviet, bliver andre indviede en kendsgerning i dets liv og bevidsthed.
 - d. Når det er en mester, opnår det himmerigets frihed og arbejder bevidst som en af Hierarkiets ældre medlemmer.

Men – og det er af allerstørste vigtighed – alle disse differentieringer har relation til grader i arbejdet og ikke til personers status. De angiver sjælsudvidelser og ikke kontakt med personligheder med stadig højere status. Reaktionen på sjælens verden, hvor det esoteriske Hierarki udgør hjerte og sind, afhænger af, i hvor høj grad sjælens udvikling er realiseret på det fysiske plan.

Den vejledning, som mange esoteriske skolers tilhængere så ofte reagerer på, kommer *ikke* fra Hierarkiet, men fra den astrale afspejling af Hierarkiet. Der reageres således på en illusorisk, forvrænget, menneskeskabt fremstilling af en stor åndelig kendsgerning. De kunne – hvis de foretrak det – reagere på selve virkeligheden.

Bortset fra de almindelige esoteriske skoler, der findes i verden i dag, er der grupper af mennesker, der praktiserer forskellige former for meditation og yoga. Dette gælder både Østens og Vestens aspiranter. Nogle af disse mennesker arbejder på grundlag af ægte viden og derfor helt sikkert. Andre er dybt uvidende, ikke alene

med hensyn til teknik og metode, men også om de resultater, der kan forventes af deres anstrengelser. Resultater må der uundgåeligt blive, og det vigtigste resultat er, at bevidstheden vendes indad, at der udvikles en introspektiv holdning, og at manden eller kvinden orienteres mod de indre subjektive verdener og tilværelsens mere subtile planer – som regel den astrale verden og sjældent sjælens sande, åndelige verden. Den mentale natur påvirkes sjældent, og de fremgangsmåder, der følges, gør som regel hjernecellerne negative og passive, mens tænkeevnen forbliver inaktivt og ofte ikke er vågen. Det eneste bevidsthedsområde, der er synligt, er således det astrale. Den fysiske og håndgribelige verden lukkes ude, og den mentale verden lukkes ligeledes ude. Jeg vil bede jer om at tænke dybt over denne udtalelse.

Oxford-bevægelsen har også lagt stor vægt på behovet for vejledning, men har tilsyneladende ikke udviklet nogen virkelig forståelse af emnet eller været opmærksom på de omfattende undersøgelser af de alternative kilder til "Guds stemme". Mystikere af alle slags, med et naturligt anlæg for det introspektive, passive liv, hører i dag stemmer, modtager vejledning og følger impulser, som de påstår, kommer fra Gud. Overalt er grupper optaget af at gøre mennesker bekendt med det åndelige liv, eller af opgaven med at udforske Guds plan eller at samarbejde med den på en eller anden måde. Nogle af disse grupper arbejder intelligent, og har somme tider ret i deres teorier og bestræbelser, men de fleste af dem er på vildspor, idet de stort set er astrale i deres natur.

Resultatet af alt dette er dobbelt. På den ene side udvikles der en håbefuldstemning blandt verdens åndelige tjenestearbejdere, når de ser, hvor hurtigt menneskeheden orienterer sig mod det meningsfyldte, de sande åndelige værdier og de esoteriske fænomener. De

indser, at hele menneskeheden i dag – på trods af fejltagelser og misforståelser – i bevidstheden stræber "indad mod centret for åndeligt liv og fred". Det andet resultat er erkendelsen af, at der under denne omstillingsproces til finere værdier opstår virkelig farefulde perioder. Medmindre der etableres en umiddelbar forståelse af de psykologiske tilstande og muligheder, og medmindre menneskeheden vækkes til forståelse og sund fornuft, vil man inden udgangen af dette århundrede (skrevet i sidste århundrede) være nødt til at gennemgå en periode med dyb psykologisk og racemæssig uro.

For eksempel er der to faktorer, som i dag har stor psykologisk virkning på menneskeheden:

1. Uvished, frygt og bekymring påvirker i alle lande den store menneskemasse i en meget negativ retning, stimulerer astralt og nedsætter på samme tid den fysiske vitalitet.
2. Indstrømningen af højere åndelige kræfter fremkalder alvorlige og udbredte problemer blandt de mere intelligente og mystisk orienterede mennesker, idet de beskyttende æteriske barrierer nedbrydes, og dørene til astralplanet slås op på vid gab. Sådan er nogle af de farer, der er forbundet med åndelig stimulering.

Derfor har det stor betydning for os at studere, fra hvilke kilder, en stor del af den såkaldte "vejledning" kan komme.

For at gøre hele sagen mere overskuelig og effektiv vil jeg ganske kort informere om disse kilder og uden nogen lang kommentar. Det vil give den seriøse og intelligente forsker mulighed for at forstå, at problemet er større og langt vigtigere end normalt antaget, og det kan føre til en mere omhyggelig analyse af de forskellige "former for vejledning" og en forståelse af, hvilke mulige styrende kræfter den stakkels uvidende nybegynder kan blive offer for.

1. Vejledning eller instruktion, der kommer fra den mand eller kvinde på det fysiske plan, der vejleder den person, der som regel ubevidst, søger hjælp. Det er i det store hele en hjerneforbindelse af elektrisk art, oprettet gennem bevidst fysisk kontakt og kraftigt støttet af den kendsgerning, at nybegynderen ved nøjagtig, hvad vejlederen ville sige i enhver given situation.
2. Nybegynderens eller mystikerens indadvendte holdning bringer hele det underbevidste "ønskeliv" op til overfladen. Da dette menneske har en forkærlighed for det mystiske og sandsynligvis normalt stræber efter godhed og det åndelige liv, antager ønskelivet form af visse umodne tendenser i retning af religiøs aktivitet og praksis. De fortolkes imidlertid som en bestemt ude fra kommende vejledning, der formuleres på en sådan måde, at de for dette menneske bliver Guds stemme.

3. Generhvervelsen af gamle åndelige aspirationer og tendenser, der stammer fra et tidligere liv eller fra tidligere inkarnationer. De er dybt begravet i personens natur, men kan bringes op til overfladen ved gruppestimulering. På den måde genaktiveres åndelige holdninger og ønsker, som ikke tidligere har vist sig i dette liv. De opleves som helt nye og enestående, og de betragtes som guddommelige befalinger, der kommer fra Gud. De har imidlertid altid været til stede (omend latent) i den indre natur, og de er resultat af en ældgammel stræben eller hældning mod guddommelighed – en tendens, der ligger dybt i ethvert medlem af menneskeheden. Det er den fortabte søn, der taler med sig selv og siger: "Jeg vil stå op og gå" – et afgørende øjeblik, som Kristus på en smuk og enestående måde gør det klart i lignelsen.
4. Den opfattede "vejledning" kan også slet og ret skyldes en sensitivitet over for stemmer, befalinger og velmente appeller fra gode sjæle, der er på vej tilbage til inkarnation. Menneskehedens åndelige dilemma i dag får mange fremskredne sjæle til hurtigt at vende tilbage til livet på det fysiske plan. Mens de svæver på grænsen til det ydre liv og venter på at blive genfødt, kontaktes de ofte subjektivt og ubevidst af inkarnerede mennesker – navnlig om natten når bevidstheden er ude af det fysiske legeme. Det de siger (ofte godt men som regel ligegyldigt og somme tider temmelig uklogt), huskes i de bevidste, vågne timer og fortolkes af begynderen som Guds stemme, der giver vejledning.
5. Vejledningen kan også være af en astral, emotionel natur, og er da et resultat af de kontakter, aspiranten (fast i sin stræben men svag i sin mentale polarisering) har skabt på astralplanet. Disse kontakter indbefatter så mange muligheder, at jeg ikke kan komme nærmere ind på dem her. De er alle præget af blændværk, og mange velmenende ledere af grupper og organisationer henter inspiration fra disse kilder. De indeholder imidlertid ingen sand og eviggyldig, guddommelig vejledning. De kan være ganske harmløse, rare, venlige og velmenende – de kan give næring til den emotionelle natur, fremkalde hysteri eller aspiration, de kan udvikle ambitiøse tendenser i deres offer og føre det ud på illusionens afveje. Men de er *ikke* Guds stemme eller stemmen fra et medlem af Hierarkiet, og de er heller ikke mere guddommelige end en hvilken som helst almindelig lærers stemme på det fysiske plan nødvendigvis er guddommelig.
6. Den erkendte vejledning kan også være resultatet af, at et menneske telepatisk "stiller ind" på en andens eller andres tanker. Dette sker ofte for de mere intelligente typer, og de, der er mentalt fokuseret. Det er en form for direkte, men ubevidst telepati. Vejledningen kommer således fra andres tanker eller fra en fokuseret gruppetænkning hos en åndelig gruppe, som den pågældende bevidst eller ubevidst kan være beslægtet med. Vejledningen kan gives bevidst eller ubevidst og kan være af en god, dårlig eller irrelevant kvalitet.
7. Den mentale såvel som den astrale verden er fuld af tankeformer, og de kan kontaktes af mennesket og fortolkes som vejledning. Disse tankeformer kan af og til benyttes af menneskehedens ledere til at hjælpe og styre menneskeheden. De kan også anvendes af uønskede væsener og kræfter. Derfor kan de være meget nyttige, men når de af et menneske fortolkes som guddommelig vejledning og ufejlbarlig ledelse (der kræver blind og ubetinget lydighed), bliver de en trussel for sjælens handlefrihed og har ingen virkelig værdi.

8. Vejledning kan således komme fra alle typer af inkarnerede og diskarnerede mennesker med en karakter, der rækker fra det meget gode til det meget dårlige. Det kan være en hjælp, som sande indviede og mestre, gennem deres arbejdende disciple og aspiranter, tilbyder til de mentale og astrale aktiviteter, der udføres af intelligente mænd og kvinder, inklusive det følelsesbetonede og egoistiske menneske. Man bør huske, at en sand indviet eller discipel aldrig forsøger at styre et andet menneske, eller fortæller det, hvad det skal gøre i form af en direkte befaling. Men mange mennesker "stiller ind" på den undervisning, der gives disciple af øvede tænkere, eller de opfatter telepatisk de kraftfulde tankeformer, der skabes af verdens tænkere eller medlemmer af Hierarkiet. Heraf kommer de mange eksempler på misfortolkning af såkaldt registreret vejledning. Mennesker tilegner sig somme tider det, der er tiltænkt en gruppe, eller et stikord, som en mester giver en discipel.
9. Vejledning kommer også fra et menneskes egen magtfulde, integrerede personlighed, men ofte forstår det ikke, hvor vejledningen kommer fra. Personlighedens ambitioner, begær eller stolte hensigter kan arbejde sig ned fra mentallegemet og blive overført til hjernen, og dog kan mennesket i denne hjernebevidsthed opfatte dem som noget, der kommer fra en eller anden ydre kilde. Imidlertid responderer det fysiske menneske hele tiden på ordrer og impulser fra sin egen personlighed. Dette sker ofte for tre slags mennesker:
 - a. De, hvis sjæl eller personlighed er på sjette stråle.
 - b. De, der gennem overstimulering af solar plexus har åbnet sig for astralplanets blændværk.
 - c. De, der af en eller anden grund er modtagelige over for Fisketidsalderens aftagende energi.
10. Vejledning kan, som I ved, komme fra et menneskes egen sjæl, når det gennem meditation, disciplin og tjenestearbejde har skabt en kontakt, og der således er en direkte kommunikationskanal fra sjæl til hjerne via tænkeevnen. Er denne kanal klar og direkte, er der tale om sand guddommelig vejledning, der kommer fra den indre guddom. Den kan imidlertid blive fordrejet og misfortolket, hvis tænkeevnen ikke er udviklet, karakteren endnu ikke er forædlet, og mennesket ikke er fri af dominerende indflydelse fra personligheden. Tænkeevnen må udnytte meddelelserne eller vejledningen på den rigtige måde. Hvor opfattelsen af den indre guddommelige stemme er sand og ægte, da – og kun da – er vejledningen ufejlbarlig, og den indre Guds stemme kan tale tydeligt med sit redskab – mennesket på det fysiske plan.
11. Når denne sidstnævnte form for vejledning er etableret, stabiliseret, plejet, udviklet og forstået, bliver andre former for åndelig vejledning mulig. Årsagen er, at den vil passere igennem eller blive underkastet de værdinormer, som sjælen i sig selv udgør. Sjælens bevidsthed er en del af en altomfattende bevidsthed. Erkendelsen af sjælens bevidsthed er en gradvis og fremadskridende proces, når der er tale om mennesket på det fysiske plan. Hjernecellerne må vækkes langsomt, og der må udvikles en evne til at fortolke impulserne korrekt. Når et menneske for eksempel bliver bevidst om Guds plan, vil det måske tro, at denne plan bliver meddelt af en mester eller et medlem af Hierarkiet – eller måske vil det betragte sin viden som noget, der overføres gennem dets egen direkte kontakt med en tankeform af planen. Men hvis denne viden modtages og fortolkes på den helt rigtige måde, vil det forstå, at det simpelthen erkender det, som sjælen automatisk

ved, fordi den er et aspekt af den universelle sjæl og en integreret del af det planetariske Hierarki.

Der findes andre kilder til vejledning, inspiration og åbenbaring, men de ovenstående må være tilstrækkelige i relation for de psykologiske formål i det aktuelle studie.

VisionsNettet

www.visionsnettet.dk